

som han nævnte, to Oldinge, maa den ikke kræve meget andet, end at paagældende kan stryge de 10,000 Kr. i Lommen. Men det kan ikke være det ærede Medlems Mening. Det ærede Medlem ved ogsaa noget om, hvorledes det gaar til ved Ekspropriationer, og jeg kan forsikre om, at de Ture, der maa udføres, kræve en Mand fuldt ud, ikke blot aandeligt, men ogsaa legemligt, og ikke mindst legemligt, navnlig ogsaa, fordi vi nu i en Række af Aar have været inde paa Jernbaneanlæg i saa stor Skala, at de to som Kommissarier mest benyttede Mænd have haft Hænderne fulde, saa fulde, at det efter min Overbevisning er ganske ønskeligt at spekulere paa, om ikke én kunde klare det. Det er ganske ugørligt, det kan han ikke, det er umuligt, med mindre vi pludselig en skønne Dag toge den Beslutning, at nu skal det være slut med ny Anlæg. Hvis man gjorde det, saa er det muligt, at en enkelt Mand kunde føre fornødent Tilsyn baade med Statsbanerne og de private Baner; saa er det muligt, men ogsaa kun da, men der er vel ikke overmaade stor Sandsynlighed for, at det sker. Derfor tror jeg, det er langt det klogeste af Staten ikke at se for karrigt paa den Arbejdskraft, man skal benytte. Det er en Gerning, hvori den Mand, der kan og vil røgte sit Hverv, som han bør og skal, rigelig vil skaffe Staten Ækvivalent for, hvad han koster. Jeg vil derfor anbefale Forslaget, jeg finder ikke, det gaar for vidt i nogen af de Retninger, jeg har nævnt.

Jens Busk: Jeg vil takke Ministeren for hans Bemærkninger. Han har her forelagt et Lovforslag, som i det store og hele er, som de fleste af Folketingets Medlemmer, efter de Udtalelser, der tidligere ere fremkomne, kunne være enige i. Den ærede Minister er villig til at forhandle med et eventuelt Udvalg om Ændringer i forskellige Ting, og det kan jo saa være, at vi kunne komme til et Resultat, hvor vi kunne blive nogenlunde enige, men naar Ministeren siger, at det er nødvendigt i disse Pladser at have første Klasses Kræfter, saa siger jeg, ja, det er jeg enig med ham i, men jeg kan ikke indse, at naar en Mand har siddet hele sit Liv og ofret sig i Statens Tjeneste, og han saa bliver træt af at arbejde og gaar af med Pension, hvorledes han saa derefter kan gaa hen og faa en saadan Masse Baner under sig som her. Det have vi ikke kunnet forstaa her-nede, og det har jo stadig givet Anledning til Diskussioner, naar denne Sag har væ-

ret til Behandling. Kammerherre Tobiesen er jo Kommissarius ved de sjællandske Statsbaner, og derfor faar han 3,000 Kr., han er fremdeles Kommissarius ved de fynske Statsbaner, derfor faar han 1,000 Kr., men saa har han desuden Hillerød—Frederiksværk Banen, Grib-Skov Banen, Kagerup—Helsingø Banen, den østsjællandske Jernbane, Kallehave Banen og den sydfynske Baner. Naar vi saa komme længere ned i Betænkningen over Finanslovsforslaget for Finansaaret 1902—03, — det findes Side 278 — saa oplyses det, at samme Tobiesen er Kommissarius for Holbæk—Nykøbing Banen, Høng—Tølløse Banen, Lyngby—Vedbæk Banen, Præstø—Næstved Banen, Svendborg—Nyborg Banen og Sorø—Vedde Banen. Saa er der fremdeles alle de Baner, der ere komne frem i den sidste Tid paa Fyn. Der kan altsaa en og samme Mand være Kommissarius, han kan være baade her og der og Straalemester tillige. Det er jo et saa overordentligt Arbejde, der her maatte blive, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes han skal bære sig ad, hvis det skal gøres ordentligt, og han tillige efter Instruksen skal befare Banerne jævnlige og paase, at alt er i Orden. Den anden Kommissarius har jo ogsaa en Masse Baner. De to Kommissarier have imidlertid i Forening rettet et Tilbud til Ministeren, som denne har modtaget, og Ministeren har jo behandlet os loyalt i denne Henseende. Da Amtmand Rosenørn døde, og de andre to Kommissarier mærkede, der var noget i Luften, tilbøede de at overtage hans Bestillinger og at gøre det gratis. Ministeren har derefter ikke ansat nogen ny Kommissarius, men ladet de to tidligere overtage det hele udendvidere for ikke at foregribe Sagen ved at ansætte flere, som vi maatte have at tage Hensyn til. Jeg kan imidlertid ikke forstaa, at Folk, naar de blive saa gamle, da kunne være 1ste Klasses Kræfter, som kunne være baade her og der, og derfor have jeg og vi andre menige i det hele ofte faaet det Indtryk, at dette Embede ikke kunde være saa forfærdelig byrdefuldt, naar det kunde udøves af saadanne Folk.

Nu siger den ærede Minister i Anledning af den Bemærkning, jeg kom med, om vi ikke kunde faa denne Lov gennemført i Løbet af nogle Aar, at det skulde vente, til nogen af dem døde, for vi kunde ikke saadan berøve dem deres Indtægt. Men hvad er det for Folk, der her er Tale om? Er det Folk, som, hvis Stillingen toges fra dem, intet havde at leve af?